

Luděk Vojtěchovský

11. 8. 1959 narozen v Čáslavi

1984–1988 vyučen reprodukcčním grafikem,

pak dálkové studium na Střední průmyslové grafické škole v Praze

Vystavuje od roku 1978 v zahraničí i v ČR

Zastoupen v zahraničních i českých galeriích, v soukromých sbírkách

1974–1978 cyklus starých lidí, dětí, město...

1978–1988 cyklus Fragmenty města, detaily městských zákoutí,
prázdných ulic, oprýskaných zdí...

V dalších letech: ateliérový portrét,

foto z cest – New York, Bretaň, Provence...

Od roku 1995 do současnosti aranžovaná zátiší a kompozice snímané
ve fotokomoře zvětšovacím přístrojem a následně zhotovené fotografie

klasickým způsobem. Výhradně černobílé fotografie,

digitální přístroj nepoužívá

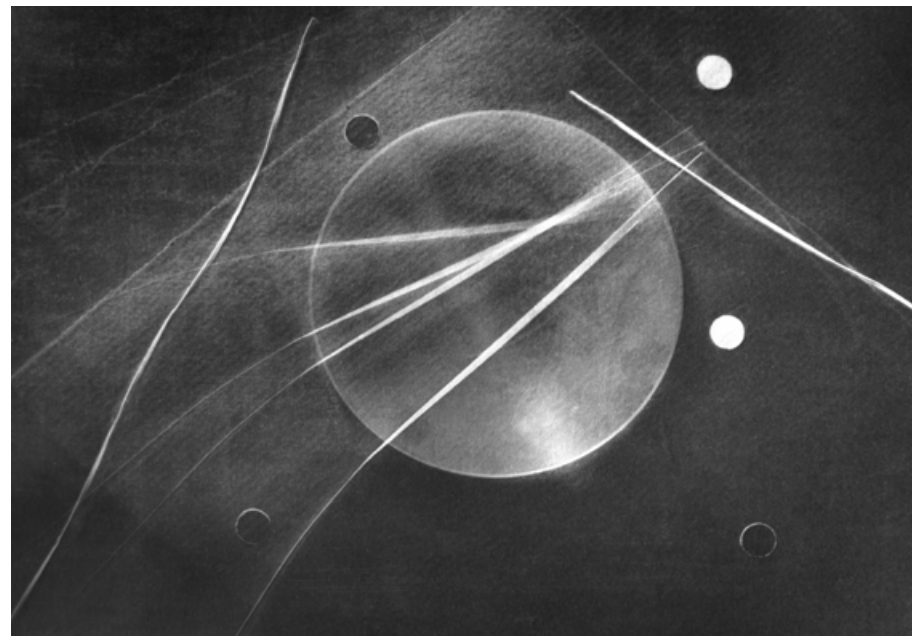
adresa: náměstí Legií 851, 530 02 Pardubice

e-mail: fotograf@vcm.cz

telefon: 604 964 198

www.ludekvojtechovsky.com

www.galerie-sumperk.cz



LUDĚK VOJTĚCHOVSKÝ

ČERNOBÍLÉ SVĚTY II

3. 2. – 28. 2. 2021

GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK

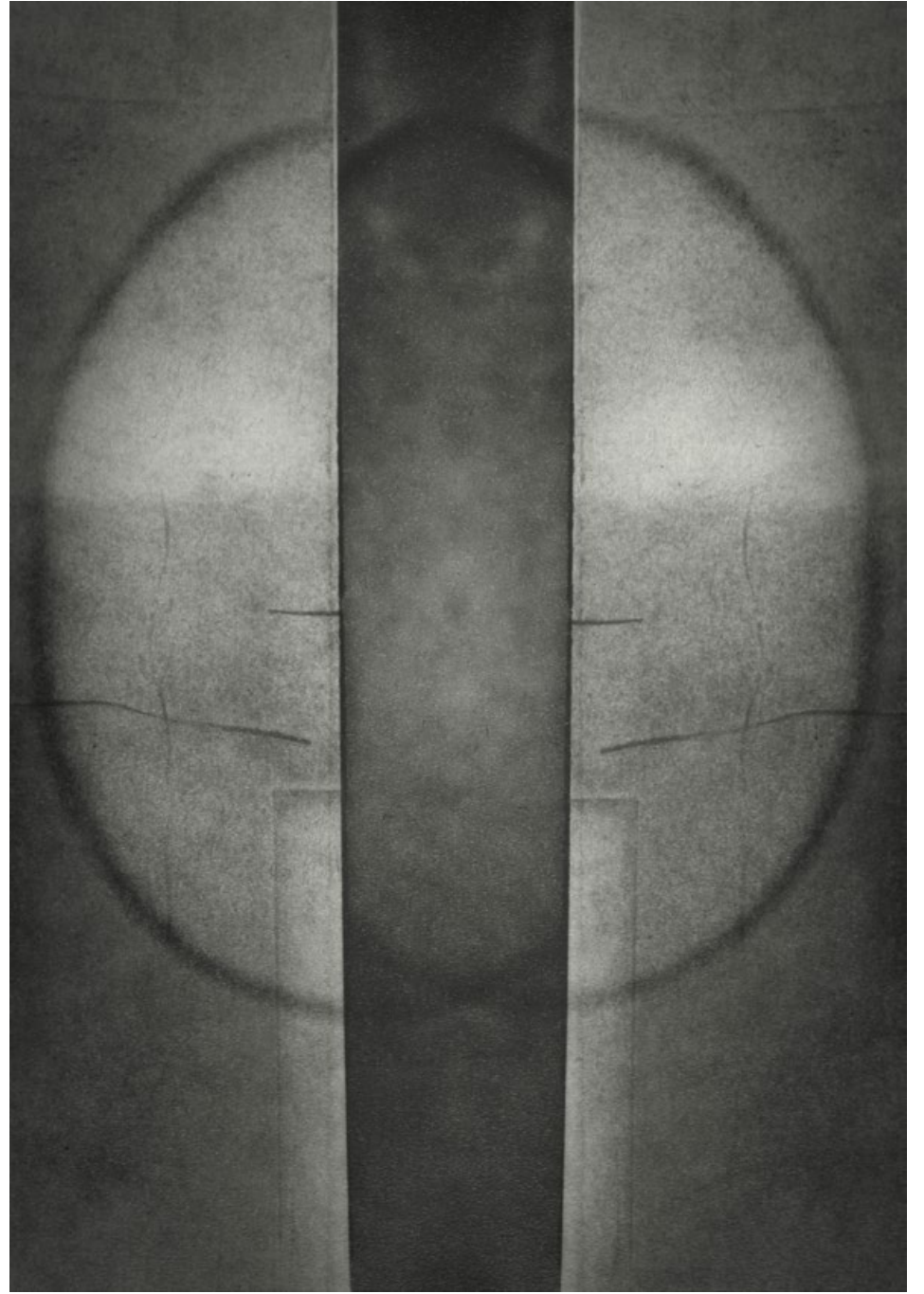
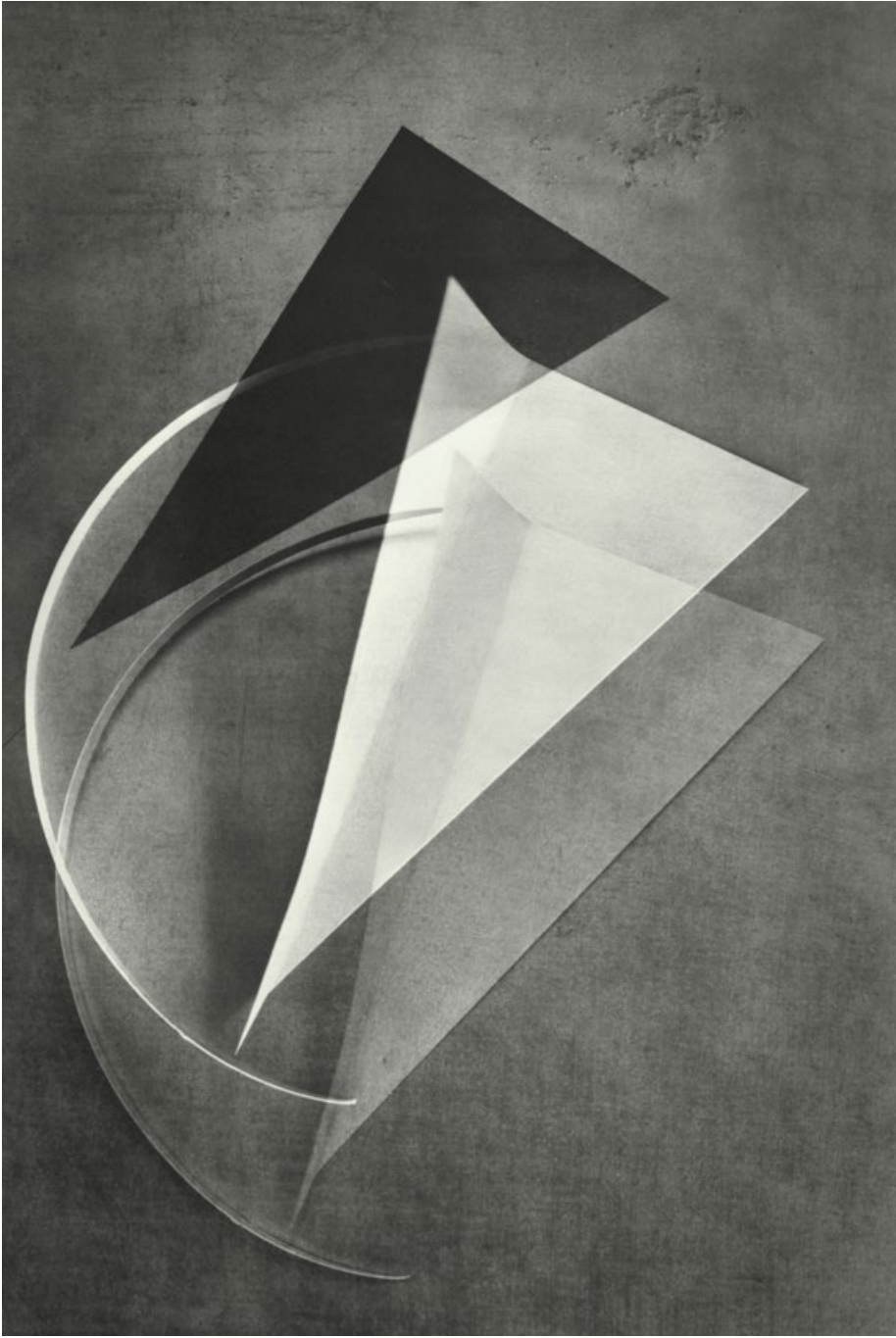
ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 3. ÚNORA V 18.00 HODIN

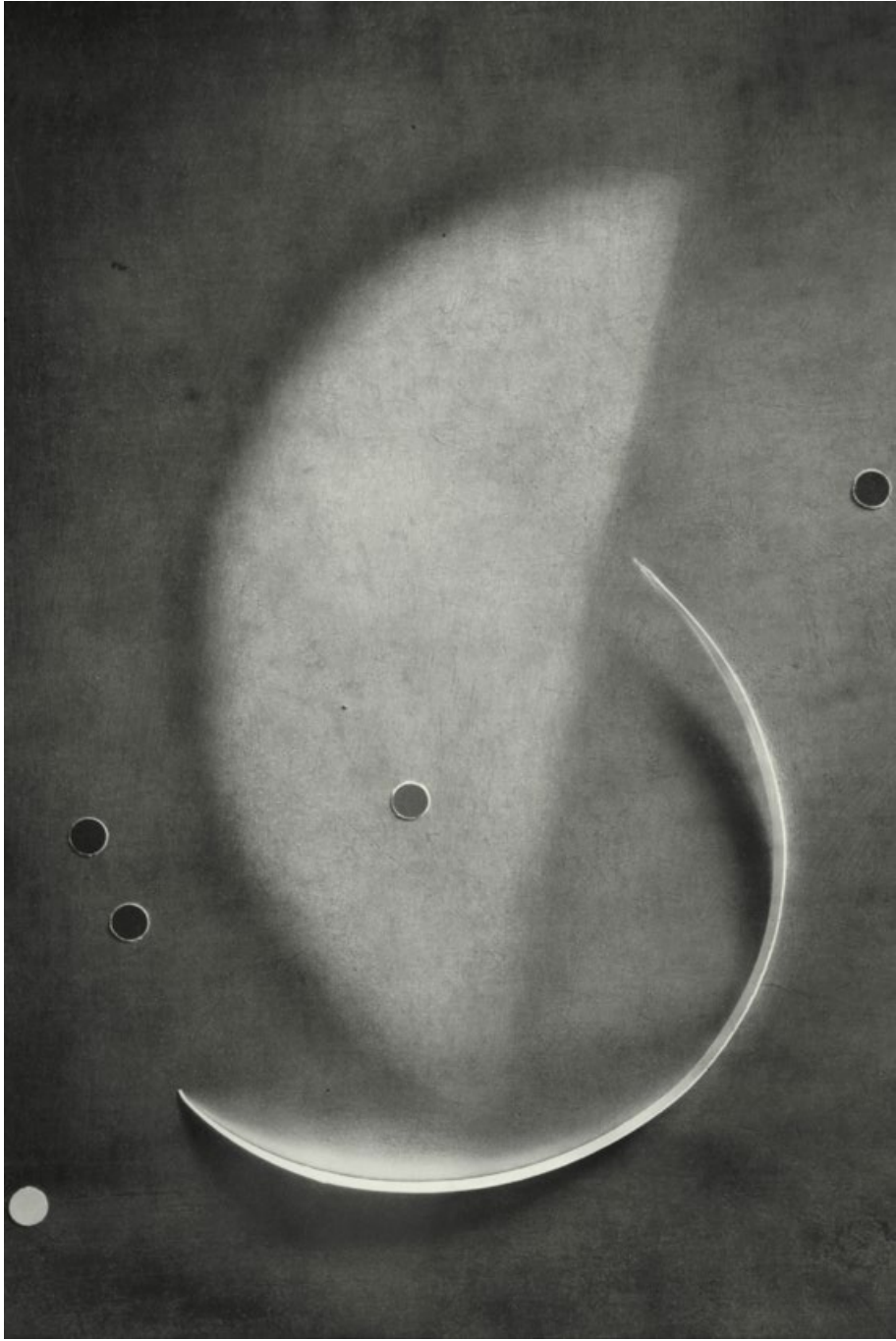
OTEVŘENO DENNĚ OD 13.00 DO 18.00 HODIN

NA ZAZVONĚNÍ V RECEPCI PENZIONU G

S PODPOROU GRANTU MINISTERSTVA KULTURY, MĚSTA ŠUMPERKA
A OLOMOUCKÉHO KRAJE







„Dovnitř k světlu, v kraje jiné, vracíš se jak do vidin“.

Georg Trakl, Šeptáno odpoledni.

Podobně jako Šárka Hrouzková může být Luděk Vojtěchovský řazen mezi konkrétisty. Co rodí se mu pod rukama na projekční ploše fotopapíru, je novou a jedinečnou „věcí“, a přece se takovému vymezení vymyká. A mívá se i s běžnou fotografií, přestože zůstává věrný mokré cestě a černobílé podobě. Co tak vzniká je světelnou koláží nebo snad i fotomalbou (?) a potkává se s Josefem Sudkem a Janem Svobodou stejně jako s Josefem Šimou, Václavem Bošíkem nebo s Jiřím Johnem. Propojením nahodilých prvků bytí míří k jeho celistvosti. Světlo a útržky papíru, provázky nebo přírodniny jsou tak částicemi skladby nadčasové povahy, střídmostí blízké východnímu haiku. Stejnou úsporností vyznačují se už i jeho Fragments města, fotografie z konce sedmdesátých a následných osmdesátých let, postavené na liniích a na jemných plochách, které jako na gotické desce nebo v pozdní Kupkově malbě budují prostor vzájemným zasouváním.

Dávno ale nefotografuje něco venku uviděné. Zůstává doma a své vize vytváří ve tmě fotokomory. Nachází je ve vlastní hlubinné paměti a potvrzuje tak i výrok, že aniž vyjdeme z domu, spatříme svět v jeho úplnosti (Lao-c'). V různé míře průsvitné materiály nechá prolínat a vkomponuje do obrazu. Nasvítí je skrze jemný rastr zvětšovákem, vyvolá a z výšky znovu snímá na technický film, vložený do rámečku namísto obvyklého negativu. Vyvolaný film pak kopíruje běžným způsobem do výsledné fotopodoby.

Šťastnou náhodou viděli jsme jeho Černobílé světy už v dubnu 2017 v galerii pardubického zámku na výstavě probíhající souběžně s mou v galerii FONS na nedalekém Pernštýnském náměstí. Jan Adamec, tamní galerista a sám fotograf pomohl získat kontakty a pan Luděk nabídku výstavy přijal. K mé radosti a v naději na její uskutečnění i v nelehké době. Jsem si jistý, že svým léčivým tichem přispěje k jejímu prozáření...

Miroslav Koval

